

De laatste druppel

Gawin Murano lag muisstil onder het bed van zijn ouders. Het was er stoffig en hij onderdrukte met moeite een niesbui. Als ze verstoppertje speelden wist Darik hem doorgaans in een mum van tijd te vinden, zeker als hij ook nog eens onbeheerst begon te niezen.

Maar, eerlijk is eerlijk, zonder zijn broertje zou Gawin zich hebben doodverveeld. Hier, in het buitenhuis van zijn ouders, koning Egon en koningin Armana, werd de sfeer bepaald door saaië gouvernantes en soldaten van vaders lijfwacht, norse mannen met spiedende ogen wie niets ontging.

Vanaf de gang drong een gesmoorde kreet tot hem door die eindigde in een waterig gereutel. Gawin schrok ervan, kwam in een reflex overeind en bonkte met zijn hoofd tegen de houten onderkant van het bed. Terwijl hij voorzichtig met zijn hand over de pijnlijke plek wreef, verloor hij de deuropening geen ogenblik uit het zicht. Veel kon hij van zijn plaats onder het bed niet zien. De gordijnen van de slaapkamer waren halfdicht om de benauwende hitte buiten te houden. Een zonnestraaltje belichtte een stuk van het geknoopte tapijt aan het voeteneind van het bed. Oplichtende pluisjes wervelden in het scherpe daglicht.

Gawin beet op zijn onderlip. Hij voelde zich plotseling heel erg alleen. Zijn ouders waren kort tevoren vertrokken. Gawin was maar wat graag meegegaan naar de grote tempel op de heuvel waar vandaag het jaarlijkse verzoeningsfeest werd gevierd. Het was een prachtige dag en hij wist dat het in de straten van Sepura zou wemelen van de kleurrijk geklede mensen. Wel drie keer had hij zijn vader gevraagd mee te mogen, maar zelfs zijn meest smekende blik had niet het gewenste resultaat opgeleverd.

De deur van de slaapkamer ging piepend open. Gawins hart bonkte in zijn keel. Hij zag twee kleine voeten naar binnen schuifelen. De gouden gespen van Dariks schoenen lichtten fel op in het zonlicht.

Er klonk een tweede kreet, gevolgd door een zware plof, alsof een zak meel op de vloer werd gesmeten. Het getinkel van metaal. Een zwaard? Een helm?

Gawin hield zijn adem in. Dariks schoenen bleven als vastgenageld staan, pal voor hem. Zware voetstappen kwamen snel dichterbij. Gekraak van leer en van zacht tinkelend metaal. ‘Darik,’ siste Gawin. ‘Hier, onder het bed, snel.’

De kamerdeur werd ruw opengesmeten. In de deuropening zag Gawin tot zijn ontzetting een paar stoffige sandalen. Die droegen de lijfwachten van zijn vader niet!

Een zurig luchtje vulde de kamer. ‘Mooi, daar heb je een van die mormels,’ bulderde een mannenstem.

Darik zette het op een krijsen en rende naar het raam. Gawin moest zich tot het uiterste inspannen om het niet ook uit te schreeuwen.

De sandalen overbrugden de afstand naar het raam.

Met een plof liet Darik zich op de vloer vallen. Hij probeerde onder het bed te kruipen!

Gawin keek zijn broer recht aan. Dariks ogen waren groot van angst en glinsterden van het traanvocht. Toen werd de jonge prins bij zijn benen vastgegrepen en weggesleurd.

Darik schreeuwde het uit. Een eeltige hand trok hem aan

zijn haar overeind en Gawin moest machteloos toezien hoe het blonde hoofd van zijn broer uit zijn blikveld verdween.

‘Ja, dit is er eentje, een van de jongens,’ sprak een zachte mannenstem vanuit de deuropening. Toen, venijnig: ‘Je weet waarvoor we hier zijn, schiet op. Ik help je wel.’

Gawin verstijfde. Hij hoorde een gesmoorde kreet. Een hand belette zijn broer om hulp te roepen. De kreet steeg in toonhoogte, werd door paniek gekleurd... en brak abrupt af.

Bloed spetterde op het tapijt en tekende een grillig patroon. Ondanks zijn betraande ogen zag Gawin hoe het lichaam van zijn broertje voor hem op het tapijt in elkaar zakte en levenloos bleef liggen. Een donkere golf welde op uit zijn doorgesneden keel, glinsterend in het zonlicht. Dariks blauwe ogen staarden levenloos in het niets.

Gawin voelde zijn lijf verkrampen. Hij proefde bittere gal in zijn keel en hapte naar lucht die er even niet was.

‘Waar is dat andere joch?’

‘Ik zie verder niemand. Jij?’

‘We kunnen niet te lang blijven. Kijk eens achter de gordijnen... of onder het bed.’

Gawin drukte zich tegen de muur, zover mogelijk van de rand van het bed vandaan. De sandalen liepen van hem weg.

De gordijnen werden met een ruk verder opengetrokken. Het binnenstromende zonlicht gleed over Dariks ontzielde lichaam, onbarmhartig en niets verhullend.

‘Niets,’ bromde de man bij het raam. Gawin zag met angst en beven hoe de man knielde en met zijn handen op de vloer steunde. Een van die handen omkleemde een vlijmscherpe dolk die rood zag van Dariks bloed.

In de verte klonken stemmen die snel dichterbij kwamen. Even later werd er op een deur gebeukt, het hout kraakte. ‘Wegwezen, nu,’ zei een stem vanaf de gang. De geknielde man stond abrupt op, zonder zich ver genoeg naar voren te hebben gebogen om onder het bed te kunnen kijken. De sandalen stapten over het ontzielde lichaam van Darik heen en verplaatsten

zich naar de deur. Het lawaai op de gang nam toe. De man hield even zijn pas in, net lang genoeg om een klein voorwerp uit zijn hand te laten glippen. Het belandde met een tik op de vloer naast het lijk van Darik. Toen versnelde de moordenaar zijn pas en liep de kamer uit.

Vanuit zijn positie kon Gawin net zien wat er op de vloer was gegooid. Het was een donkergrijs sieraad in de vorm van een gestileerd doodshoofd. En Gawin wist donders goed waar dat teken voor stond.

Voor Vorg!

Egon keek naar zijn vrouw Armana. Haar smaragdgroene japon kleurde prachtig bij haar ogen. Toen richtte hij zijn aandacht weer op Erina Gezorio, die de tempeldienst leidde.

Egon zuchtte. Hij haatte formele tempeldiensten. Armana en hij hadden zojuist plaatsgenomen op de speciaal voor hen in de tempel opgestelde stoelen. De met goudverf beschilderde zetels waren pompeus, maar dat hoorde er nu eenmaal bij als je een land regeerde. Evenals het opzichtige generaalsuniform waarin hij zich die ochtend met de grootste moeite had gehesen. Vroeger, toen hij officier van de garde was, had hij regelmatig getraind om in vorm te blijven. Nu hij koning was, moesten alleen zijn hersens zich nog dagelijks inspannen, zijn lichaam was bijzaak geworden.

Boven hun hoofd zwaaide een wierookpot traag heen en weer. De tempel werd gevuld met een geur die nu eens deed denken aan een knapperend haardvuur, dan weer aan een veld vol bloeiende rozen.

Achter hen luisterden representanten van de adellijke families en een paar honderd andere hoogwaardigheidsbekleders naar de preek van de hogepriesteres. Erina was waarschijnlijk de machtigste vrouw van Carolia. Als hogepriesteres van Sepura was ze zelfs invloedrijker dan de hoogste leider van haar godsdienst, de patriarch. Sepura was dankzij zijn goudmijnen de rijkste stad van het land en geen Viguru-tempel was groter

dan die waarin vandaag het feest der verzoening werd gevierd.

Ook Armana was in naam nog steeds hogepriesteres van de god van het leven, maar het was een functie die ze sinds haar huwelijk met Egon niet meer actief vervulde.

Terwijl Egon naar Erina keek, viel het hem op dat de twee hogepriesteressen in niets op elkaar leken. Armana, die nu tegen de veertig liep, was nog steeds een elegante en aantrekkelijke vrouw. Erina was iets ouder, maar voor haar waren de jaren minder vriendelijk geweest. Ze had een lang en statig postuur, dat wél, maar de gelaatstrekken van haar hoekige gezicht leken verstard in een uitdrukking van gekwetste trots. Haar blik wekte bij veel tempelbezoekers de neiging spontaan zonden te gaan opbiechten, zelfs al moest men die verzinnen.

Egon mocht haar niet, bijna niemand mocht haar. Maar iedereen was bang voor de hogepriesteres, vreesde Erina's invloed op de machtige adel van Sepura.

De hogepriesteres was een begaafde manipulator en speelde de adellijke families meesterlijk tegen elkaar uit. Ze vertegenwoordigde een religie waarin de juiste mate van godvrezend gedrag werd beloond met een mooiere reïncarnatie in een volgend leven. Een betere stok achter de deur bestond er niet en Erina maakte daar handig gebruik van!

Terwijl Erina verder ging met haar preek over boetedoening en vergeving, standaard onderwerpen op dit verzoeningsfeest, gingen Egons gedachten wat verder terug in de tijd. Het was nu bijna vier jaar geleden dat Zabatha, de leider van de cultus van Cataris, door zijn zoon Valdis was vermoord. Daarmee was de belangrijkste en meest directe dreiging voor Carolia weggenomen. Valdis was destijds nog te jong geweest om zelf een gevaar voor het koninkrijk te vormen, maar intussen was hij volwassen. Onder zijn leiding was de aanhang van de cultus sterk gegroeid, vooral in Kraznach.

Hertog Berik van Kraznach, Egons oom, was een paar jaar geleden overleden. Sindsdien had Padda Hovelius, de oude hogepriester van Vorg, officieel de leiding van de stadstaat op zich

genomen. Aanhangers van Viguru waren er niet meer welkom en de cultus, die eerst alleen oogluikend was toegestaan, oefende zijn duivelse praktijken nu zonder enige tegenwerking uit. De boodschap van Cataris, die erop neerkwam dat trouwe volgelingen in het hiernamaals beloond zouden worden met een plaats in de Gouden Vallei, vond gretig aftrek onder de arme bevolking.

Alsof dat niet genoeg was, was er elders in Carolia door botsingen tussen leden van Vorgs Doodshoofdlegioen en Viguru's Zonnelegioen bijna een nieuwe heilige oorlog uitgebroken.

Egon had die alleen in de kiem kunnen smoren door zijn koninklijke garde als buffer tussen de fanatieke, maar slecht opgeleide, legionairs van beide partijen te laten fungeren. De gevechtskracht van de godsdienstfanatici was beperkt omdat alleen de officieren van de legioenen uit de schatkist van de patriarchen werden betaald. De overige legionairs waren meestal ambachtslieden of rijke boeren die een paar dagen per week dienst deden. Ze moesten zelf hun wapenrusting kopen, iets wat niet iedereen zich kon veroorloven.

De koninklijke garde, die uit goed getrainde beroepssoldaten bestond, was intussen in omvang verdubbeld tot bijna twintigduizend man. Met uitzondering van Kraznach beschikte nu iedere grote stad in Carolia naast de eigen stadswacht over een garnizoen van de garde.

Een elleboog prikte in zijn zijde en Egon schrok op uit zijn gepeins. Armana knikte gepikeerd in de richting van de massief gouden zon boven het altaar. Egon grijnsde verontschuldigend en mompelde met de overige aanwezigen de rituele woorden die op dit moment van de dienst vereist waren. Hoog aan de hemel had de zon zojuist een punt bereikt waarbij zijn stralen door één van de kunstig gebouwde raampjes in het dak van de tempel vielen, recht op het heilig symbool boven het altaar. De hele tempelruimte werd overspoeld door een gouden golf van weerkaatst zonlicht.

Egon concentreerde zich weer op de erediens tot zijn oog

op Marak Betumar viel, de monnik die door iedereen Marak Viervinger werd genoemd.

Marak, die een eind verder tussen een aantal andere geestelijken zat, was een goede vriend en intussen een van zijn belangrijkste adviseurs. Het was vooral dankzij hem dat Egon destijds besloten had de garde zo drastisch uit te breiden. Niet omdat Marak gecharmeerd was van veel wapengekletter, integendeel. De garde was echter de enige neutrale macht in Carolia die iedereen respecteerde.

‘Je moet een ijzeren vuist hebben,’ had de monnik destijds gezegd. ‘Niet om anderen te vermorzelen, maar om er zó hard mee op tafel te slaan dat iedereen even zijn mond houdt en bij zinnen komt. Alleen zó handhaaf je het evenwicht.’

Dankzij die raad was de situatie in Carolia weer enigszins onder controle, ofschoon Egon zich nog steeds op de breuklijn van een aardbevingsgebied waande. Ieder moment kon het weer fout gaan, mede doordat hij het tweede dringende advies van de monnik nooit had opgevolgd: Marak had hem vergeefs gesmeekt een strijdmacht samen te stellen om Valdis gevangen te nemen.

De stilte in de tempelruimte - Erina had gevraagd om een moment van bezinning - werd plotseling doorbroken door het gepiep van een deur.

Egon keek om, net zoals alle andere aanwezigen. De kolosale tempeldeur, die de gehele dienst dicht hoorde te blijven, werd langzaam geopend.

Een gestalte in een goud-zwart kapiteinsuniform kwam binnen. Het klikken van zijn laarzen klonk ongewoon luid in de verder stille ruimte. De gardist droeg zijn gepluimde helm onder zijn arm. Het was een officier van de koninklijke lijfwacht, de elite-eenheid van de garde.

Het gezicht van de man stond bijna onnatuurlijk strak, alsof hij met geweld iedere vorm van emotie wilde onderdrukken. De officier liep regelrecht naar Egon, die intussen was opgestaan.

De vorst kreeg opeens een droge keel. Armana pakte zijn hand en hield die verkrampt vast. Met samengeknepen lippen wachtten ze beiden af.

De kapitein bleef voor het koninklijk paar staan. Erina keek toe vanachter het altaar, zichtbaar geïrriteerd over deze verstoring van háár dienst. Ze hield echter haar mond.

De kapitein boog naar Egon toe en fluisterde hem iets toe.

De vorst hapte naar adem, voelde hoe zijn ogen begonnen te branden. Armana, die had meegeluisterd, sloeg haar handen voor het gezicht en onderdrukte een snik.

Egon vermande zich met moeite. Hij wenkte Marak dat hij mee moest komen. Langzaam begeleidde hij zijn geëmotioneerde vrouw naar de uitgang. De gardekapitein liep stram achter hen aan.

Overal in de tempel klonk geroezemoes. Egon merkte het nauwelijks. Verdoofd van verdriet stapte hij in een gereedstaande koets. Pas toen de lakei de koetsdeur had gesloten liet hij zijn tranen de vrije loop.

Marak beet op zijn lip. Hij had zijn beste vriend nooit eerder zó ontredderd gezien. Zélf had hij uiteraard geen kinderen - hij leefde celibatair - maar hij kon zich voorstellen dat het verliezen van een kind het ergste is wat een ouder kan overkomen. En prins Darik was zo'n aardige knul geweest, slim en nieuwsgierig, een prima tegenwicht voor zijn oudere broer. Kroonprins Gawin was een doener, Darik een denker. Gawin was charmant en onbezonnen, Darik terughoudend en bedachtzaam. Marak had in de jongste prins altijd iets van zichzelf gezien.

Nu stond hij hier op de plaats van de moord, op het tapijt met de bloedvlekken. Het lijk van de jonge prins was weggevoerd en lag opgebaard in zijn slaapkamer, nu een rouwkamer.

Egon stond naast Marak. De ogen van de koning waren nat, zijn lippen trilden. Armana was in de rouwkamer, samen met enkele hofdames. Kroonprins Gawin lag op bed. Hij had na

een korte ondervraging een slaapmiddel gekregen en werd zwaar bewaakt.

Marak liet het naast het lijk gevonden symbool van Vorg door zijn vingers glijden. Egon keek hem vol verwachting aan. De monnik was wellicht de enige geestelijke in Carolia die in staat was om met behulp van de energie van zijn godheid een stukje terug in de tijd te *kijken*. Een moord liet een energetisch aura achter dat voor iemand met de Gave van Marak nog tamelijk lang te lezen was. Hij pakte zijn staf beet, opende een kanaal en liet zijn geest in de tijd terugglippen.

De gebeurtenissen van die ochtend ontvouwdend zich pijnlijk helder. Hij liet zijn geestesoog dwalen en kreeg niet alleen beelden van wat in de slaapkamer was gebeurd, maar ook van wat daarvoor op de gang had plaatsgevonden. De aanvallers waren via het dak gekomen en met een man of tien tegelijk binnengevallen. Ze hadden de wachtposten met een moordend spervuur van kruisboogschichten bestookt, waarbij veel doden waren gevallen. Pas na enkele minuten had de garde voldoende versterking gekregen om de aanvallers uit te schakelen. Een paar waren echter ontkomen.

Toen Marak zijn kanaal weer losliet haalde hij diep adem. Hij moest de verschrikkelijke beelden van de moord op de jongen even verwerken. Langzaam opende hij zijn ogen. De koning keek hem gespannen aan. Egons blik sprak boekdelen. Hij wilde alleen maar weten wie de moordenaar was en vervolgens wraak nemen.

Marak koos zijn woorden zorgvuldig. ‘De mannen die binnenvielen kwamen vanaf het dak en hebben alleen kruisbogen gebruikt. De gardisten kregen amper de kans zich te verweren. Ik heb geen restsporen van gekanaliseerde energie gevonden, dus waarschijnlijk waren er geen priesters bij. De moordenaars van Darik herkende ik niet. Het waren er twee. Ik heb ze niet bij de doden die in de gang liggen gezien, dus ze zijn ontsnapt. Ik kan hun gezichten straks wel uittekenen.’

‘En waren het aanhangers van Vorg?’

Marak haalde zijn schouders op. ‘Moeilijk te zeggen. Ik herkende niemand. De moordenaars hebben het heilige symbool bewust naast Darik op de vloer laten vallen, dat zag ik duidelijk. Ze wilden ons dus in ieder geval laten denken dat ze Vorg aanbidden. Of dat ook echt zo is, betwijfel ik.’

‘Wie anders,’ siste Egon met nauwelijks ingehouden woede. ‘Als het cataristen waren geweest, hadden die deze laffe daad zelf wel opgeëist.’

‘Als Valdis hier achter zou hebben gezeten zeker,’ beaamde Marak. ‘De jongen is arrogant en rechtlijnig. Maar het brein achter Valdis is Hassak. En hém acht ik tot alles in staat.’

‘Genoeg! Tot het tegendeel bewezen wordt, ga ik er vanuit dat dit het werk is van Vorg-aanhangers. En dat zullen ze weten ook!’

‘Doe niets overhaast, Egon,’ bezwoer Marak bezorgd.

De koning deed alsof hij hem niet hoorde en ging hoofdschuddend op de rand van het bed zitten. Met zijn handen onder zijn kin staaarde hij naar de bloedvlek op het tapijt.

Marak zette zich naast hem. Hij schraapte zijn keel. ‘Ik vind het vreselijk voor jullie, Egon. Maar ik smeeek je, neem geen wraak. Dat is waarschijnlijk precies wat ze willen, oorlog! Een Derde Heilige Oorlog.’

Egon zei niets, bleef voorovergebogen op het bed zitten. Een traan viel op het tapijt, precies op de bloedvlek.

‘Doe niets voordat Darik begraven is, laat zijn dood en teraardebestelling niet door nieuw bloedvergieten worden ont-eerd.’

‘Gewoon niets doen?’ Egons stem klonk hol. ‘Tot na zijn begrafenis en dit... feest, dit feest der verzoening?’

‘Ja, het tijdstip maakt het extra wrang. Maar ook dat zal geen toeval zijn.’

Egon wreef met de rug van een hand langs zijn wang. Hij keek op. ‘Het spijt me Marak. Maar ik kan dit niet ongestraft voorbij laten gaan. Ik zal het mezelf nooit vergeven als ik nu niets doe. Ik moet iets ondernemen, niet alleen als koning, maar

nog meer als vader en echtgenoot.'

'Dat begrijp ik, Egon. Vind de moordenaars en berecht ze! Maar reageer het niet af op hun geloofsgenoten.'

Egon stond op. 'Nee, Marak. Ik moet een daad stellen, hier en nu. Morgen zal ik een decreet uitvaardigen. Zoals Kraznach verboden is voor aanhangers van Viguru, zal Sepura op slot gaan voor aanhangers van Vorg.'

Marak sprong op. 'Dat kun je niet maken, Egon.'

'Oh nee? Wacht maar eens af. Voor jou ben ik misschien gewoon Egon, maar voor ieder ander ben ik de koning van Carolia. En niemand, maar dan ook niemand, vermoordt ongestraft mijn kind.'

Voordat Marak verder nog wat kon zeggen, beende de vorst de kamer uit. De monnik wilde achter hem aan gaan, maar dat werd hem onmogelijke gemaakt doordat Egons lijfwachten onmiddellijk achter hun koning aan liepen.

Marak liet zich weer op de rand van het bed zakken. Hoofdschuddend keek hij naar het tapijt, naar de plaats waar Darik zijn bloed had vergoten... en Egon zijn tranen.

Bloed en tranen. En dit was nog maar het begin!